

Arrest

nr. 322 709 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 30 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 27.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E. voornaam: T. geboortedatum: (...)1969

geboorteplaats: / nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 27.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer zij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 27.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

*Vasthouding
(...)*

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Dirk Nevelsteen, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek, de betrokkene, (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek.”

Op 27 november 2024 legde de gemachtigde aan verzoekster ook een inreisverbod op van drie jaar. Tegen deze beslissing diende verzoekster ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 330 909.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de Raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet “samengelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn”, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze licht het eerste middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Verblijfwet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

1. Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Verblijfwet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Verblijfwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:”.

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Verblijfwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

2. Het bevel steunt op artikel 7, eerste alinea, 3° Verblijfwet.

Het artikel stelt dat in dat geval geen bevel moet gegeven worden, maar kan gegeven worden.

In feite past de beslissing een automatisme toe, hoewel er ook de mogelijkheid bestaat geen bevel te geven.

Er wordt hierover niet afdoende gemotiveerd.

3. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij baseert zich hierbij op een TARAP/RAAVIS-verslag van de PZ Antwerpen d.d. 27.11.2024 waarbij verzoekster werd betrap op feiten van winkeldiefstal.

Verzoekster stelt dat zij in de winkelketel Primark babykleding heeft gestolen. Dit betreft een minimale vergrijping.

Verzoekster deed dit ook voor haar kleinkinderen in Mongolië waarnaar zij de kleding wilde opsturen.

Zij begrijpt dat haar gedrag niet correct is, maar stelt dat dit absoluut niet tot gevolg heeft dat dit de openbare orde schendt.

Verwerende partij verliest bovendien uit het oog dat een administratief verslag of PV niet hetzelfde is als een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoekster zich kon verdedigen.

Het louter opmaken van een PV inzake beweerde diefstal volstaat niet om hieruit een element van gevaar voor de openbare orde te kunnen weerhouden. Het vermoeden van onschuld verzet zich hiertegen.

Verzoekster werd nooit veroordeeld door een rechtbank. Verzoeksters strafblad is tot op heden blanco, zij is bovendien niet ANG gekend.

De bestreden beslissing vermeldt geen veroordeling, maar baseert zich integraal op een enkel PV.

Hierdoor gaat verwerende partij zeer voorbarig en onzorgvuldig te werk. Dit PV heeft geen aanleiding gegeven tot een proces of veroordeling van verzoekster.

Het is dan ook onmogelijk om met afdoende redenen te stellen dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is tevens onvoldoende onderzocht of verzoekster een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.

Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het

ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

De beslissing kan enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoekster een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoekster en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

De bestreden beslissing motiveert niet over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Wat dat betreft bevat de beslissing zelfs geen enkele letterlijke vermelding van dit criterium.

Verzoekster meent dat zij absoluut geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens rechtspraak moet een fundamenteel belang van de samenleving aantast worden door het gedrag van verzoekster en moet zij dit ook voortzetten in de toekomst.

In de afgelopen 4 jaar is verzoekster nooit in aanraking gekomen met de politiediensten.

Een simpele diefstal van kinderkledij bij een winkelketen, tast dan ook geen fundamenteel belang aan en uit niets blijkt dat verzoekster haar gedrag zal voortzetten in de toekomst.

Bovendien wijst verzoekster erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”

De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te ‘kunnen’ schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/13 Verblijfswet.

Verwerende partij moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/13 Verblijfswet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip ‘openbare orde’ door het Hof. Verwerende partij hanteert dus een ander criterium dan het door het Hof van Justitie opgelegde criterium (zie in die zin RvV nr. 191 383 van 4 september 2017, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

In de bestreden beslissing wordt niet duidelijk gemaakt waarom eenmalig PV voor diefstal ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, waardoor er geen minder dwingende maatregelen zouden kunnen worden opgelegd.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens haar zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel: Schending van art. 7 van de Verblijfswet. Schending van art. 74/14 van de Verblijfswet. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Aan verzoekster wordt bij toepassing van artikel 74/14 § 3, 1° (risico onderduiken) en 3° (gevaar openbare orde) verblijfswet geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

1. De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 1° en 3°, bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 1, alinea 1, 1 en 3° verblijfswet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een schending van de formele motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoekster om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

2. *Ondergeschikt en voor zover een geldige rechtsbasis toch zou aanvaard worden, quod non, wordt het volgende gesteld in verband met de beweerde motieven dat verzoekster zou onderduiken.*

Verzoekster heeft geen belang of intentie om onder te duiken, zij heeft al meer dan 4 jaar haar privéleven in België. Hiermee is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

3. *De beslissing verwijst met betrekking tot artikel 74/14 §3, 3° opnieuw naar het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen en besluit: "Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".*

Verzoekster herhaalt hetgeen zij eerder stelde onder het eerste onderdeel. Verwerende partij lijkt voorbij te gaan aan het feit dat een PV niet hetzelfde is als een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoekster zich kon verdedigen.

Bovendien gaat het om een zeer minimale diefstal. Er kan dan ook onmogelijk worden gesteld dat verzoekster een potentieel gevaar uitmaakt.

Deze motivering is van alle redelijkheid ontdaan. Verwerende partij schendt hierbij niet alleen haar motiveringsplicht, maar ook haar zorgvuldigheidsplicht."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, tweede lid, 74/13, 74/14 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Ze licht het tweede middel toe als volgt:

"De beslissing hanteert wat dit onderdeel betreft grotendeels dezelfde motieven als voor het onderdeel bevel en verwijst ook naar dezelfde motivering.

Eerste onderdeel,

De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid verblijfswet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid verblijfswet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoekster verwijst naar en herhaalt zij wat met betrekking tot artikel 74/13 verblijfswet gesteld is in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid verblijfswet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat omdat er een risico op onderduiken en een bedreiging voor de openbare orde is, dit de redenen zijn waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrekt wordt gegeven.

Verwerende partij stelt dat “betrokkene geen reden [geeft] op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.”

Dit is opmerkelijk gezien verzoekster niet afdoende werd gehoord (zie supra).

Verzoekster werd met behulp van Google Translate gehoord (stuk 2). Bijkomend is zij de Nederlandse taal niet machtig om een doorleefde verklaring af te leggen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Bijkomend werd op geen enkele manier gemotiveerd in het licht van artikel 3 EVRM, waarom verzoekster al dan niet zou kunnen terugkeren naar Mongolië.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slachtoffer is geweest van IFG, ook in haar land van herkomst was zij hiervan slachtoffer.

Uit landeninformatie blijkt dat IFG in Mongolië wijdverspreid is en een werkelijk probleem uitmaakt (eigen onderlijning):

“The nongovernmental National Center against Violence (NCAV) reported that police response to domestic violence complaints improved. Although the law provides alternative protection measures for victims of domestic abuse, such as restraining orders, it has not yet been implemented due to a lack of training, technical, and other resources.

Despite continued attention, domestic violence remained a serious and widespread problem. The NCAV reported increased reporting of domestic violence by third parties.”

Eigen vertaling:

“Het niet-gouvernementele Nationaal Centrum tegen Geweld (NCAV) meldde dat de reactie van de politie op klachten over huiselijk geweld verbeterde. Hoewel de wet alternatieve beschermingsmaatregelen biedt voor slachtoffers van huiselijk geweld, zoals huisverboden, is deze nog niet geïmplementeerd vanwege een gebrek aan opleiding, technische en andere middelen.

Ondanks aanhoudende aandacht bleef huiselijk geweld een ernstig en wijdverbreid probleem. De NCAV rapporteerde meer meldingen van huiselijk geweld door derden.”

Verwerende partij heeft nagelaten om hierover te motiveren.

Derde onderdeel, schending van het hoorrecht

1. Wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen moet het hoorrecht worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Verblijfwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekster werd betekend, haar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van haar privéleven, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoekster het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake Bani Bledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 Verblijfswet en artikel 8 EVRM. Verzoekster verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014. Verzoekster verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoekster sluit zich bij die arresten aan.

2. Verzoekster stelt dat het hoorrecht niet op de juiste wijze is toegepast.

Er werd een formulier ingevuld ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, maar dit betrof een verhoor zonder de aanwezigheid van een beëdigde tolk, waarbij gebruik is gemaakt van Google Translate. Dit kan niet worden aangemerkt als een rechtmatige uitvoering van het hoorrecht.

Gelet op het feit dat verzoekster de Nederlandse taal onvoldoende beheerst, had de verwerende partij verplicht moeten voorzien in de aanwezigheid van een beëdigde tolk Mongools.

Door dit na te laten, heeft de verwerende partij geen rechtsgeldig verhoor afgenomen, hetgeen resulteert in een schending van het hoorrecht van verzoekster.

Het hoorrecht heeft een dubbel doel namelijk de overheid toe te laten om te beslissen met volledige kennis van zaken en de burger toe te laten om zijn middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel dat de overheid jegens hem overweegt te nemen (RvV 14 december 2018, nr. 214.051).

In casu is het onmogelijk dat de verwerende partij de volledige kennis van zaken had om de bestreden beslissing te nemen.

3. Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet.

Er kan onmogelijk bepaald worden of dat verzoekster een privé- en familieleven in België heeft zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Als verzoekster op correcte wijze was gehoord had zij kunnen wijzen op het feit dat zij haar privéleven in België heeft en dat zij zich al 4 jaar op Belgisch grondgebied bevindt.

Doordat verzoekster niet correct werd gehoord, kon de DVZ een potentiële schending van artikel 8 EVRM niet uitsluiten.

Doordat verzoekster niet afdoende en niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster meent dat haar privéleven in België wel degelijk een element is dat zij had kunnen vermelden indien zij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van een bevel had kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Zo verzoekster zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een bevel.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblifswet.

In deze optiek verwijst verzoekster ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van 8 EVRM, artikel 74/13 Verblifswet, en van het hoorrecht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

Beide middelen worden omwille van hun verwevenheid samen behandeld.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op een motivering in rechte en in feite. Voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de gemachtigde voor artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet gekozen als rechtsgrond. Verder steunt de gemachtigde ook op motieven in feite, respectievelijk het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten en dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde steunt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en wijst er in feite respectievelijk op dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoekster een bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt de iure en de facto gemotiveerd.

Verzoekster heeft een punt dat er enkel toepassing kan gemaakt worden van artikel 7 “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, maar niet dat er niet gemotiveerd is over die meer voordelige bepalingen. De gemachtigde motiveert immers ook uitdrukkelijk over de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker naar hogere rechtsnormen verwijst. Verzoekster kan dus in het eerste onderdeel van het eerste middel niet gevolgd worden dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht om die reden geschonden zouden zijn.

Wat betreft de rechtsgrond van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet wijst verzoekster erop dat dit een “kan-bepaling” betreft en de gemachtigde dus geen bevel moet geven. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde er toch automatisch toepassing van gemaakt en heeft hij niet afdoende gemotiveerd. De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel uitdrukkelijk heeft toegelicht waarom hij het bevel ook op deze “kan-bepaling” heeft gesteund. Hoe dan ook, steunt het bestreden bevel ook op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, wat een “moet-bepaling” betreft (onverminderd de hogere rechtsnormen) en betwist verzoekster niet dat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, zodat de Raad ook niet inziet welk belang verzoekster bij dit betoog heeft.

Specifiek wat betreft het risico op onderduiken onder artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en de verdere verwijzing naar “1° en 3°”, stipt verzoekster aan dat dit geen wetsartikel bevat maar men mogelijk doelt op artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet maar dat dit niet in de bestreden beslissing staat. Verzoekster is van oordeel dat er bijgevolg een schending is van de formele motiveringsplicht, nu er geen juiste of bestaande rechtsgrond is aangeduid en het niet aan de Raad, noch aan verzoekster zelf toekomt om de rechtsgrond erbij te denken. De Raad erkent dat het een slordigheid betreft van de gemachtigde om niet te verwijzen naar “artikel 1, § 2” voorafgaandelijk aan de verwijzing naar “1° en 3°”, maar nu verzoekster zelf heeft kunnen achterhalen over welke precieze rechtsgrond het gaat, heeft zij geen belangenschade geleden. Verder blijkt ook dat in de bestreden beslissing verder uitdrukkelijk wordt toegelicht wat onder 1° en 3° moet

worden begrepen, zijnde respectievelijk *“Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.”* En *“Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden”*. Vervolgens wordt ook verder in concreto ingevuld wat de gemachtigde in casu precies bedoelt, zodat verzoekster zich hier ook op nuttige wijze tegen kan verdedigen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren. Elk van deze motieven kunnen in principe afzonderlijk het bevel om het grondgebied schragen. Verder maakt de gemachtigde ook toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Opnieuw kunnen in principe elk van deze motieven (enerzijds risico op onderduiken en anderzijds bedreiging voor de openbare orde) afzonderlijk de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan schragen. Bijgevolg komt het verzoekster toe om een betoog te ontwikkelen tegen respectievelijk de beide rechtsgronden opdat de Raad kan overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft dit wat betreft artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet nagelaten en erkent uitdrukkelijk dat zij niet in het bezit is van de vereiste documenten.

Op zich kan dit motief het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten schragen.

Verzoekster betwist wat betreft de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan wel beide gronden. Wat betreft het risico op onderduiken stelt verzoekster evenwel enkel dat, voor zover de Raad de rechtsbasis toch aanvaardt, zoals het geval is, zij geen belang of intentie heeft om onder te duiken aangezien zij al meer dan 4 jaar een privéleven heeft in België, waarmee geen rekening is gehouden in de bestreden beslissing.

De Raad aanvaardt niet dat het feit dat verzoekster reeds vier jaar in België zou aanwezig zijn en een zeker privéleven heeft opgebouwd, geen risico op onderduiken zou inhouden. Hiermee gaat verzoekster niet in op de pertinente motieven van de gemachtigde dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Noch weerlegt zij het motief dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de vereiste termijn, noch het bewijs levert dat ze op hotel zou logeren. Teneinde het risico op onderduiken op overtuigende wijze te betwisten, kwam het verzoekster toe op de een of andere wijze aannemelijk te maken dat zij niet moedwillig onder de radar van de Belgische overheid blijft, door zich aan te melden bij de gemeente of door stappen te zetten om haar situatie te regulariseren, quod non.

Nu verzoekster niet op overtuigende wijze het motief dat er een risico op onderduiken bestaat, heeft weerlegd, kan dit motief op zich ook de beslissing schragen dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De Raad hoeft dan ook niet in te gaan op het betoog van verzoekster aangaande artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en artikel 74/13, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet die beiden betrekking hebben op het gevaar voor de openbare orde, aangezien de eventuele gegrondheid van dit betoog geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder voert verzoekster ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt evenwel als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster stelt dat de motivering dat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden niet volstaat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat *“in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde moet aantonen dat het gedrag van verzoekster een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.”*

De Raad merkt evenwel op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitstaan heeft met openbare orde, maar aan de gemachtigde oplegt bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster. In de mate dat de verwijzing naar artikel 74/13 een materiële vergissing uitmaakt in dit eerste onderdeel van het eerste middel en verzoekster zou doelen op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, heeft de Raad supra reeds gesteld dat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek reeds op afdoende wijze kan gesteund worden op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde het risico op onderduiken.

Waar verzoekster ook de schending lijkt aan te voeren van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, en verzoekster voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Specifiek wat betreft de beslissing tot terugleiding, voert verzoekster aan dat de gemachtigde wel verwijst naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, maar in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven ontwikkelt als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Dit terwijl artikel 7, tweede lid eigen criteria bepaalt om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven van het bevel op zich. Er kan enkel teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder titel III quater en enkel in de in artikel 74/14, § 3 bedoelde gevallen. Concreet wijst verzoekster op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder Titel III quater, dat dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan. Verzoekster verwijst naar wat zij eerder rond artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het eerste middel heeft gezegd. Nu het voorbehoud van de bepalingen onder Titel III quater niet onderzocht is, acht verzoekster artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd.

Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Hieruit blijkt aldus dat enkel een beslissing tot terugleiding kan worden opgelegd als er conform artikel 74/14, § 3 geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Bijgevolg is het geheel logisch dat de gemachtigde aangaande de terugleiding naar de grens verwijst naar de motieven voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Zoals hoger toegelicht, heeft de Raad de wettigheid van het motief aanvaard op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde in principe kan overgaan tot de terugleiding, onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater. Dienaangaande verwijst verzoekster concreet naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat er geen motieven zijn opgenomen dienaangaande in dat onderdeel van de bestreden beslissing. De Raad merkt evenwel op dat op de vorige pagina van de bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd dat verzoekster verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen en dat bijgevolg een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt en dat hij met de bepalingen van artikel 74/13 heeft rekening gehouden. Ook al wordt dit niet uitdrukkelijk herhaald in de beslissing tot terugleiding, had verzoekster kennis van die motieven voor wat betreft het bevel om het

grondgebied te verlaten. Verzoekster licht ook niet toe waarom die motieven anders zouden moeten zijn in het licht van het bevel dan in het licht van de terugleiding. Waar verzoekster verder verwijst naar haar betoog aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het eerste middel, heeft de Raad hoger vastgesteld dat het betoog aangaande de openbare orde in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet naast de kwestie is. De Raad kan volstaan met te verwijzen naar het voorgaande dienaangaande.

Een schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de terugleiding van verzoekster niet heeft plaatsgehad. De beoogde repatriëring naar Mongolië op 3 januari 2025 heeft niet plaatsgevonden.

In het tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht. Ze geeft een uitgebreide theoretische toelichting aangaande artikel 41 van het Handvest en stelt niet afdoende gehoord te zijn, aangezien ze met behulp van Google Translate is gehoord en niet met behulp van een beëdigde tolk. Verzoekster is de Nederlandse taal niet machtig om doorleefde verklaringen af te leggen waarom ze niet kan terugkeren naar Mongolië. Nu er geen tolk was, heeft de gemachtigde niet met volledige kennis van zaken de bestreden beslissing kunnen nemen. Concreet voert ze aan het slachtoffer geweest te zijn van intrafamiliaal geweld, ook in Mongolië. Ze stipst aan dat dit een wijdverspreid probleem is in Mongolië en citeert dienaangaande uit een rapport van de US Department of State. Ze stelt dat de gemachtigde dienaangaande had moeten motiveren.

Verder kon de gemachtigde, omwille van de schending van het hoorrecht, geen juiste beoordeling maken in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er kan onmogelijk bepaald worden of verzoekster een privé- en familieleven heeft in België zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Indien ze correct werd gehoord had verzoekster erop kunnen wijzen dat ze een privéleven heeft in België en al 4 jaar op het Belgische grondgebied verblijft. Indien ze rechtmatig was gehoord aangaande haar privéleven, had dit de bestreden beslissing kunnen beïnvloeden, aldus verzoekster en zou geen bevel afgeleverd zijn. Verder acht verzoekster ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, dat de overheid oplegt de beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dergelijk onderzoek ontbreekt compleet. Verzoekster concludeert tot de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan zich vinden in de theoretische uiteenzetting die verzoekster geeft aangaande het hoorrecht. Echter niet dat het hoorrecht in casu niet afdoende is gerespecteerd. Verzoekster werd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing gehoord op 27 november 2024 zoals blijkt uit het administratief dossier. Hieruit blijkt inderdaad dat verzoekster via Google translate werd gehoord en dat zij enkel verklaarde “*geen toekomst in eigen land*” te hebben. Er wordt geen gewag gemaakt van intrafamiliaal geweld (hierna: IFG) in Mongolië dermate dat de gemachtigde dienaangaande ook niet had moeten motiveren. Er blijkt verder uit het administratief dossier dat verzoekster ook nog in 2022 werd gehoord en dat uit het administratief rapport van 23 september 2022 van de politie blijkt dat melding wordt gemaakt van het feit dat ze slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld in België. De Raad betreurt deze feiten maar ziet niet in op welke wijze deze een terugkeer naar Mongolië in de weg staan. In een stuk in het administratief dossier, meer bepaald een verzoekschrift tot invrijheidstelling bij de raadkamer, wordt door de raadsman wel melding gemaakt van het feit dat verzoekster Mongolië zou ontvlucht zijn omwille van IFG door haar partner, doch het administratief dossier bevat eveneens een vertaling van het verhoor in het Mongools dat verzoekster in september 2022 heeft gehad waarin als enkele reden voor het niet terugkeren naar Mongolië wordt vermeld “*het leven in Mongolië is zwaar*” (blijkens de vertaling uit het Mongools van 30/9/2022). Het enkele gegeven dat dit element in het kader van een verzoekschrift tot invrijheidstelling werd aangehaald, houdt niet in dat de gemachtigde hierover had moeten motiveren, nu verzoekster dit in haar later gehoor voorafgaand aan de huidige bestreden beslissing niet meer heeft aangehaald en ook in haar gehoor bij aankomst niets heeft vermeld over IFG. Dienaangaande ligt ook geen begin van bewijs voor, dermate dat de Raad ook niet kan volgen dat een schending van artikel 3 van het EVRM is aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster verder nog stelt dat indien zij gehoord zou geweest zijn, zij op haar privéleven in België in het licht van artikel 8 van het EVRM had kunnen wijzen, hetgeen tot een andersluidende beslissing had kunnen aanleiding geven, volgt de Raad niet.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet,

beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

In casu merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster niet als een gevestigde vreemdeling kan worden beschouwd. Er blijkt op geen enkele wijze in het administratief dossier dat verzoekster ooit heeft getracht haar verblijf te regulariseren. Verder haalt zij op geen enkele wijze sociale banden of beroepsactiviteiten aan. Het enige waar verzoekster op duidt, is een verblijf van vier jaar in het Rijk. De eerste sporen van verzoekster in het administratief dossier gaan evenwel maar terug tot 2022 en de bestreden beslissing dateert van 27 november 2024. Ook in het gehoor voorafgaande aan het nemen van de bestreden beslissing heeft verzoekster het over een verblijf van ongeveer twee jaar in het Rijk. Het voorgehouden verblijf van vier jaar wordt dus niet ondersteund door de stukken van het dossier. Op geen enkele wijze heeft verzoekster aldus een beschermingswaardig privéleven in België aannemelijk gemaakt, dermate dat de gemachtigde hierover ook niet diende te motiveren en dat de Raad ook niet volgt dat indien verzoekster met tolk zou gehoord geweest zijn, zij dienaangaande verklaringen had afgelegd die zich tegen het nemen van de bestreden beslissing zouden verzet hebben.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin blijkt een schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7, alinea 1, 3° en artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, kan de eventuele gegrondheid van dit onderdeel van het middel niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoekster haar betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

